

Vlaams
Parlement

vergadering **C8**
zittingsjaar 2014-2015

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Onderwijs

van 2 oktober 2014

INHOUD

VRAAG OM UITLEG van de heer Jos De Meyer tot mevrouw Hilde Crevits, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, over de regularisatie van DAC'ers – 29 (2014)	3
VRAAG OM UITLEG van de heer Willy Segers tot mevrouw Hilde Crevits, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, over het lerarentekort in Brussel – 36 (2014)	5
VRAAG OM UITLEG van de heer Willy Segers tot mevrouw Hilde Crevits, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, over het capaciteitstekort in Brussel – 37 (2014)	9
VRAAG OM UITLEG van de heer Koen Daniëls tot mevrouw Hilde Crevits, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, over de resultaten van het onderzoeksrapport 'Education at a Glance' – 3 (2014-2015)	14
VRAAG OM UITLEG van de heer Jos De Meyer tot mevrouw Hilde Crevits, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, over afstandsregelingen en reffectatie – 10 (2014-2015)	19

VRAAG OM UITLEG van de heer Jos De Meyer tot mevrouw Hilde Crevits, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, over de regularisatie van DAC'ers – 29 (2014)

Voorzitter: mevrouw Kathleen Helsen

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer (CD&V): Voorzitter, minister, dames en heren, dit is een opvolgingsvraag van een thema waar ik tijdens de vorige legislatuur vele malen aandacht voor heb gevraagd. In het begin van de jaren 80 van de vorige eeuw werd het derde arbeidscircuit (DAC) ingesteld om banen te creëren voor werklozen. Hoewel de meeste DAC-projecten ondertussen geregulariseerd zijn zodat de betrokkenen hun rechten kunnen doen gelden inzake loon, anciënniteit en pensioen, is de afkorting nog niet verdwenen. In de internaten van het vrij onderwijs zijn op dit ogenblik nog DAC'ers aan de slag, en zij wachten en hopen al geruime tijd op regularisatie.

Het is niet de eerste keer dat er vragen worden gesteld over deze regularisatie. Het is ook niet de eerste keer dat er besloten wordt om de zaak aan te pakken. Tijdens de vorige legislatuur was de datum van 1 januari 2012 aangekondigd als streefdatum voor een volledige regularisatie. Op de vergadering van de commissie Onderwijs van 27 maart 2012 kon enkel vastgesteld worden dat die datum niet gehaald was, en werd meteen aangegeven dat ook 1 juli 2012 onmogelijk te halen zou zijn.

Op de commissievergadering van 25 april 2013, meer dan een jaar later, meldde de toenmalige minister van Onderwijs dat er al een berekening was gemaakt, maar dat er desalniettemin geen streefdatum voor het afwerken van dit dossier kon worden vooropgesteld. "U merkt dat er stappen zijn gezet", besloot de minister. Ik dacht "kleine stapjes".

Om na te gaan hoe die stappen concreet effect hadden bij de mensen in het DAC-statuut, vroeg ik op 9 januari 2014 opnieuw naar een stand van zaken. Het dossier werd toen ingepast in het grotere geheel van de transitie van de internaten van het Gemeenschapsonderwijs naar Welzijn.

Aangezien een aantal DAC'ers aan het eind van hun actieve loopbaan komen en het voor hen wellicht belangrijk is hun situatie te regulariseren voordat ze met pensioen gaan, wil ik de kwestie opnieuw onder de aandacht brengen.

Is de werkgroep sociale partners ondertussen gestart? Welke bevindingen of overwegingen voegt die werkgroep toe aan het dossier? Welke realistische algemene timing kunt u geven voor het afhandelen van het regularisatiedossier van de overblijvende DAC'ers? Wordt er daarbij op gelet dat zij rechten op pensioen kunnen doen gelden? Op welke manier?

De voorzitter: De heer De Ro heeft het woord.

De heer Jo De Ro (Open Vld): Volgens mij zijn er ook een aantal mensen met dat statuut werkzaam op het ministerie. Zitten die mee in de scope?

De voorzitter: Mevrouw Van Eetvelde heeft het woord.

Mevrouw Miranda Van Eetvelde (N-VA): Voorzitter, er zijn afspraken gemaakt in de vorige legislatuur, maar die zijn niet gehaald. Ik begrijp dat de DAC'ers hun situatie geregulariseerd willen zien voordat ze met pensioen gaan. Minister, welke concrete stappen zult u daartoe zetten?

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Voorzitter, dames en heren, dit is een totaal nieuwe commissie voor mij. Ik was al op weg naar de derde verdieping toen ik besepte dat ik op de tweede verdieping moet zijn vanaf nu. Ik heb begrepen dat dit een erg actieve commissie is waarin alles nauwgezet wordt opgevolgd. Ik hoop dat we ten bate van het onderwijs goed zullen kunnen samenwerken.

Mijnheer De Meyer, u start meteen met een dossier dat zijn oorsprong lang geleden kent. Er zijn twee categorieën binnen de DAC'ers. In de vrije internaten zijn er 205,07 vte's aangesteld als DAC'er. Die werknemers zijn vooral actief als onderhouds- en keukenpersoneel. Daarnaast zijn er ook nog 15 DAC-projecten verspreid over een aantal scholen, CLB's en andere vzw's. Dat zijn in totaal 17,6 vte's.

In 2012 is er een regularisatie doorgevoerd voor alle DAC'ers. Er is een onderscheid gemaakt tussen regulariseerbare en niet-regulariseerbare DAC'ers. De laatste categorie bestaat uit die 17,6 vte's. Inzake de regulariseerbare stelt de nota van de Vlaamse Regering dat het project DAC'ers van het Vlaams Secretariaat van het Katholiek Onderwijs (VSKO) – de vrije internaten – geregulariseerd zou worden. Voor die groep is een afwijking toegestaan op de algemeen bepaalde ingangsdatum, namelijk 1 juli 2012, waarop de regularisaties zouden moeten doorgaan. Er stond geen deadline voorop. Dit is de huidige situatie, wat niet wegneemt dat er een oplossing moet worden gevonden.

De visieoefening binnen het dossier Internaten is in de vorige legislatuur niet afgewerkt, omdat alle aandacht is gegaan naar de opvangcentra van het GO!, en daarom is die regularisatie niet of nauwelijks aan bod gekomen.

Mijnheer De Meyer, u vraagt een timing. Het betreft een van de dossiers waarover is beslist om een oplossing te zoeken. Wij onderzoeken hoe wij dat verder moeten aanpakken. Een regularisatie is mogelijk, maar daar komen veel zaken bij kijken, en u vermeldde er al eentje van. Ik wil een oplossing. In de Vlaamse Regering is afgesproken om die oplossing te realiseren als onderdeel van de afhandeling van het totaal dossier van de internaten. De beleidsnota kan misschien al wat uitsluitel opleveren, maar vandaag kan ik me nog niet uitspreken over de specifieke elementen van het dossier.

Wat zijn de knelpunten? In de regeringsnota staat dat onderwijs de keuze heeft om het regularisatiedossier op te lossen als onderdeel van het dossier van de internaten of als voorwerp van de cao-onderhandelingen. De sociale partners zijn van oordeel dat dit het best zou gebeuren bij de afhandeling van het dossier van de internaten. Dat verklaart waarom dit geen onderdeel van het cao-dossier is en dus nog altijd moet worden opgelost. Ik hoop alleszins in de loop van de komende maanden daarover duidelijkheid te verkrijgen.

Mijnheer De Ro, u vroeg hoeveel mensen in de administratie in dat statuut werken. Alles zit in de scope. Ik heb geprobeerd om de aantallen te geven, en om uit te leggen waarom het een onderdeel van het dossier van de internaten is. U wist dat wellicht allemaal, maar voor mij is het verhelderend om dat kader eens in ogenschouw te nemen.

Mijnheer De Meyer, het is goed dat u dit dossier onder de aandacht brengt. Maar op dit ogenblik kan ik u geen concrete timing of grote beloftes meegeven. Ik kan dat pas wanneer het duidelijk is hoe wij het dossier kunnen oplossen.

De heer Jos De Meyer (CD&V): Ik dank u uiteraard voor de schets van het ruimere kader waarin het probleem moet worden gesitueerd. U hebt van uw voorgangers een zware erfenis gekregen. Heel wat problemen zijn nog niet

opgelost. Wij zullen ervoor moeten zorgen dat die in de loop van deze legislatuur wél worden opgelost. De mensen die in deze situatie zitten, rekenen daarop. Mijns inziens hebben ze daar recht op. Ik begrijp ten volle dat u vandaag geen duidelijk antwoord op mijn vraag kunt geven. Het was mijn bedoeling om dit dossier bij het begin van deze legislatuur onder uw aandacht te brengen, ervan uitgaand dat u in de loop van de volgende maanden de zaken alert zult opvolgen. Het is te hopen dat wij binnen enkele maanden, bij de bespreking van de beleidsbrief, al kennis kunnen nemen van uw beleidsintenties ter zake. Als u dat op dat ogenblik zou vergeten, dan zullen wij u daar ongetwijfeld aan willen herinneren.

Mevrouw Miranda Van Eetvelde (N-VA): Ik dank u voor het antwoord, minister. Een minister erft altijd dossiers uit de vorige legislatuur. Het is belangrijk dat de mensen die nog altijd in dat statuut werken, worden geregulariseerd. Ik heb er begrip voor dat u dat probleem misschien in de beleidsnota zult kunnen aanpakken. Ik zal de zaak alleszins verder blijven opvolgen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van de heer Willy Segers tot mevrouw Hilde Crevits, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, over het lerarentekort in Brussel – 36 (2014)

Voorzitter: mevrouw Kathleen Helsen

De voorzitter: De heer Segers heeft het woord.

De heer Willy Segers (N-VA): Voorzitter, minister, collega's, deze vraag en ook de tweede hebben met de start van het schooljaar te maken. Deze vraag gaat over het lerarentekort in Brussel, want kort voor het begin van het nieuwe schooljaar bleek uit een telling van tvbrussel dat er nog 65 leerkrachten te kort waren in het Brussels Nederlandstalig onderwijs. Hoewel het aantal vacatures in Brussel zelfs sollicitanten lokt die vaak ver van de hoofdstad wonen, is het lerarentekort in Brussel klassieke kost. Het percentage jonge leerkrachten ligt hoger in Brussel dan in Vlaanderen, en velen onder hen willen niet in Brussel blijven, onder meer vanwege de omgevingstaal, de moeilijke werkomgeving, de hoge vastgoedprijzen en de lange afstand tussen woon- en werkomgeving. Dat zijn echter factoren waar men moeilijk verandering in kan brengen. Daarom ben ik benieuwd naar uw specifieke aanpak ten aanzien van jonge leerkrachten in Brussel.

U zei al zelf dat u het lerarenberoep aantrekkelijker wilt maken door onder meer de regeldruk in de scholen te verminderen, een verplichte maar niet-bindende toelatingsproef in te voeren én door een verbeterde lerarenopleiding. Uw voorganger, minister Smet, was overtuigd van het nut van campagnes. Zo verwachtte hij veel van het 'Project Innoveren en Excelleren in Onderwijs' (pIE.O), waarbij in het basisonderwijs op een andere manier zou worden lesgegeven.

Ik wil u daarover enkele vragen voorleggen. Is het prangende lerarentekort in Brussel ondertussen opgelost of kampen sommige Brusselse scholen daadwerkelijk met een lerarentekort? Zo ja, welke initiatieven plant u om dit op korte termijn op te lossen? Hoe wilt u meer leerkrachten naar het onderwijs in onze hoofdstad krijgen? Verwacht u ook veel heil van campagnes? Kijkt u hiervoor vooral naar de VGC, of zult u ook eigen initiatieven ondernemen? Denkt u dat het pIE.O-project extra leerkrachten naar Brussel kan halen? Wat is de stand van zaken van de implementatie van dat project, en van de promotie ervan? Hoe wilt u de uitstroom van leerkrachten uit Brussel verminderen? Hebt u zicht op recente cijfers? Wat is uw visie ter zake?

De voorzitter: Mevrouw Brusseel heeft het woord.

Mevrouw Ann Brusseel (Open Vld): Voorzitter, minister, collega's, ik deel de bekommernissen van de heer Segers. Lesgeven in een grootstedelijke context is niet gemakkelijk. Het is moeilijk om les te geven wanneer de thuistaal van de leerlingen verschilt van de schooltaal.

Een van de uitdagingen bestaat erin om in de lerarenopleiding en in het nascholingspakket een module 'lesgeven in een anderstalige context' aan te bieden. Ik heb dat ook vaak tegen uw voorganger gezegd. Ik zou graag van u horen, minister, of u een mogelijkheid ziet om daar tijdens deze legislatuur aan te werken, wetende dat er al veel onderzoek naar gebeurd is en dat de wil er is op het terrein om dat probleem aan te pakken, om de leerkrachten te wapenen in deze grootstedelijke context.

De voorzitter: De heer De Ro heeft het woord.

De heer Jo De Ro (Open Vld): Ik wil even inspelen op het punt van de campagnes in de vraagstelling van collega Segers. De laatste twee legislaturen waren de ministers van Onderwijs veeleer terughoudend om campagne te voeren om jongeren aan te zetten om de studie aan te vatten om het lerarenberoep te gaan uitoefenen. In de legislaturen daarvoor zijn er wel initiatieven in die zin genomen. Ook de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) heeft de afgelopen jaren initiatieven genomen om mensen warm te maken en hen aan te spreken op maatschappelijk engagement, wat het lerarenberoep mijns inziens ook inhoudt.

Ik wil me dan ook aansluiten bij dat deel van de vraag, maar dan breder dan alleen Brussel. De minister heeft gisteren nog gezegd dat we tot 2020 60.000 nieuwe leerkrachten nodig hebben. Dat gaan we niet alleen halen met de natuurlijke instroom. Minister Vandeurzen heeft, samen met de persoon die in de welzijnssector de centrale persoon was om mensen te motiveren, de afgelopen jaren duidelijk gemaakt dat campagnes echt kunnen helpen om mensen te overtuigen. Daarom wil ik daar bij het begin van de legislatuur nog even aandacht voor vragen.

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Collega's, het lerarentekort is gisteren in de plenaire vergadering ook al even aan bod gekomen. Het ging toen over de aantrekkelijkheid van het beroep en het loopbaanpact. Het is een thema waar we de komende maanden globaal over zullen discussiëren, ook naar aanleiding van de beleidsnota. Dat er zo'n pact moet komen, daarover zijn we het eens, maar wat de bouwstenen zullen zijn, dat moet nu zorgzaam aangepakt worden.

Ik heb eergisteren samengezeten met collega Vanhengel. Dat was een aangenaam gesprek. We hebben bekeken hoe we een aantal zaken samen kunnen doen, enerzijds rond capaciteit, anderzijds rond de in- en uitstroom van leraren.

Om de situatie op de onderwijsarbeidsmarkt op te volgen, publiceert het Agentschap voor Onderwijsdiensten sinds 2008 een maandelijkse arbeidsmarktbarometer. Dankzij een verbeterde samenwerking met de Brusselse Gewestelijke Dienst voor Arbeidsbemiddeling beschikken we voor Brussel vanaf 2012 ook over cijfers voor het basisonderwijs, het secundair eerste en tweede graad en secundair derde en vierde graad.

De laatste cijfers zouden wij krijgen op 2 oktober, vandaag dus. Ik heb ze ook voor u meegebracht, vers van de pers. Ik heb ze voor alle duidelijkheid niet aan de pers overgemaakt, ze zijn in primeur voor u.

Wat is de situatie in september 2014? In vergelijking met september 2013 is het aantal ontvangen vacatures voor het basisonderwijs gedaald van 130 naar 69. Dat is een daling met 46 procent. Ook voor het secundair onderwijs eerste en tweede graad is er een daling, van 226 naar 161, of 28 procent minder. Voor het secundair onderwijs derde en vierde graad is het aantal licht gestegen van 91 naar 95.

Dan kom ik tot het aantal werkzoekenden voor onderwijs. In het basisonderwijs is dat gestegen van 311 naar 323, of een stijging van 10 procent. In het secundair onderwijs eerste en tweede graad is er een stijging van 264 naar 272, of 3 procent. In het secundair onderwijs derde en vierde graad is er een stijging van 439 naar 486, of 3 procent. We kunnen uit die cijfers afleiden dat de spanning op de arbeidsmarkt een beetje afneemt.

Dat is een trend die we ook gezien hebben bij de algemene situatie van augustus 2014. In tegenstelling tot de algemene arbeidsmarkt in Brussel – plus 2,9 procent – daalt het aantal ontvangen vacatures voor onderwijs met 4,15 procent. De toename van het aantal werkzoekende leerkrachten volgt de trend van het globale aantal werkzoekenden op de Brusselse arbeidsmarkt. We zien dus dat die spanning een beetje afneemt. Plaatsen we die cijfers in een ruimer tijdsperspectief, dan stellen we vast dat er nog altijd een stijgende trend is als je de verhouding bekijkt.

We hebben ook de onderwijsnetten bevroegd. Op 1 september waren op de website van de Vlaamse Gemeenschapscommissie 35 vacatures beschikbaar voor onderwijzend personeel in basis- en secundair onderwijs. De verschillende onderwijsnetten gaven aan dat er bij het begin van het schooljaar in Brussel geen prangend lerarentekort was. Dat is dus min of meer onder controle.

We hebben als Vlaamse Regering in het regeerakkoord opgenomen dat we met de vakorganisaties en de onderwijsverstrekkers een pact zullen sluiten om de lerarenloopbaan aantrekkelijker te maken en het behoud van mensen in het beroep te verhogen. We zullen zeker ook aandacht schenken aan de werving van leraren, de aanvangsbegeleiding, taakbelasting en werkzekerheid van startende leraren en de professionalisering in het algemeen. We zullen sowieso moeten werken aan een gefaseerde aanpak. Gisteren was er bijvoorbeeld de discussie over de opdrachtnoemer, maar die past natuurlijk in het bredere geheel. Ik denk ook aan de begeleiding van jonge leraren: wat kunnen vastbenoemde leraren betekenen voor jonge leerkrachten? Je kunt er een heel pak bouwstenen rond maken.

Ik neem de opmerking van mevrouw Brusseeleel rond de opleiding mee. Er zijn immers heel wat noden in de lerarenopleiding. Uw suggestie is nuttig, mevrouw Brusseeleel. Uiteraard is ook al onderzocht op welke manier we de opleiding zouden kunnen versterken.

Wat de uitstroom van leraren betreft, onze administratie heeft dat bekeken en we zien inderdaad – zoals u wellicht weet – dat de uitstroom uit het Brusselse onderwijs van leerkrachten jonger dan 30 jaar over een periode van vijf jaar na indiensttreding 42 procent bedraagt. Dat zijn spectaculaire cijfers. Maar die mensen stappen niet uit het beroep, ze gaan buiten Brussel aan de slag in het onderwijs. Dat geeft nog eens de specifieke context aan – ik zal niet zeggen: preciaire situatie – en de nood aan een goede vorming, om met goesting les te geven in de context die zich in Brussel aandient. Heel veel moet worden aangepakt binnen het loopbaanpact. Globaal bekeken is er op dit ogenblik geen acuut tekort. Het is een beetje verbeterd, maar de problemen zijn natuurlijk nog niet opgelost.

Wat de effecten van het pIE.O-project betreft, kun je nog niet echt een conclusie trekken in verband met de aantrekkelijkheid voor leraars. We zullen dus zien. Ik moet kijken welke expertise daar is opgebouwd. Het project loopt nog, het is nog niet afgerond.

De heer Willy Segers (N-VA): Dank u, minister, voor het omstandige antwoord. We hebben toch een aantal interessante pistes gehoord, die we ongetwijfeld nog zullen kunnen volgen de komende tijd. Ik ben zeker verheugd dat de samenwerking met Brussel toch wel het beste laat verhoppen. Ik kom daar in de volgende vraag nog op terug. Het is duidelijk dat samenwerking nodig is. Het is goed om te horen dat u die stappen al heeft gezet.

Het hele verhaal van het loopbaanpact zal ook worden gevolgd. Onze fractie hamert, zeker in de stedelijke omgevingen als Brussel en enkele andere grootsteden, uiteraard op het taalaspect. Het taalniveau, ook van de leerlingen, moet worden meegenomen in het verhaal. Aansluitend op wat mevrouw Brusseelel aanhaalt, maar uit de context waarin zij het zegt, is taalkennis van leerlingen in de stedelijke omgevingen niet onbelangrijk en telt ook de manier waarop onze leerkrachten daarmee omgaan.

Inderdaad, de uitstromende leerkrachten zijn niet allemaal mensen die weggaan uit het onderwijs, maar ze trekken wel weg uit Brussel. Gezien de specifieke context, waarbij we jaar na jaar als het ware bij de start mensen bij elkaar sprokkelen, is het toch evident dat we dat blijven monitoren. Ik hoop dat we daartoe de kans krijgen. Ik kijk vooral uit naar wat de samenwerking met de mensen in Brussel heel concreet kan opleveren. Dank u wel.

De heer Jo De Ro (Open Vld): Ik ben blij met de cijfers, minister. Het enige waarvoor ik aandacht vraag, en dat was vaak een dovemansgesprek met uw voorganger, is het capaciteitsprobleem. Hij zei dat er toch geen kind zonder plaats was. Dat is waar, maar als je tien kilometer ver moet gaan voor een plaats in het basisonderwijs, vind ik dat wel een probleem voor de ouders.

Hetzelfde geldt voor het lerarentekort. U zei dat er een lichte stijging is van het aantal vacatures. Als we de cijfers verder bekijken, zien we dat ook het aantal leerkrachten afneemt die aan hun vak gekoppeld zijn, die dus wiskunde gestudeerd hebben en ook dat vak geven. We moeten en voldoende en de juiste leerkrachten hebben. Los van de kwantiteit, is het ook een kwestie van de juiste mensen te vinden voor de juiste plaats, zeker in Brussel. Ook in de Rand wordt dat een groter probleem.

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer (CD&V): Minister, met de regelmaat van de klok gaat u de terechte zorg horen van de collega's uit Brussel en uit Antwerpen over de capaciteitsproblemen in de grootsteden. En ze hebben niet volledig ongelijk. Maar u mag me niet kwalijk nemen dat ik met de regelmaat van de klok, net als in het verleden, zal zeggen dat er inderdaad problemen zijn in de grootsteden, maar vergeet de centrumsteden niet en vergeet zeker en vast ook niet dat er nog kleinere steden en gemeenten in Vlaanderen zijn waar eenzelfde probleem zich afspeelt, weliswaar op een andere schaal. Naast de capaciteitsproblemen zijn er ook de problemen van de wachtlijsten. Minister, dat zeg ik maar om u te inspireren om tot evenwichtige oplossingen te komen. Elke keer dat die problematiek wordt aangehaald, zal ik u deze inspiratie opnieuw meegeven.

Minister Hilde Crevits: Bedankt voor de aanvullingen, collega's. De vraag over de capaciteit komt zo dadelijk nog aan bod. Mijnheer De Meyer, u weet dat in het regeerakkoord staat dat er een masterplan scholenbouw moet komen met twee grote prioriteiten, waarbij ik één en twee zeg, niet omdat ze belangrijk en minder

belangrijk zijn, ze staan naast elkaar: één, de capaciteit, en twee, de grootste noden aan infrastructuur. U mag zich daarover zorgen maken, maar we zullen dat zorgzaam bewaken.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van de heer Willy Segers tot mevrouw Hilde Crevits, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, over het capaciteitstekort in Brussel – 37 (2014)

Voorzitter: mevrouw Kathleen Helsen

De voorzitter: De heer Segers heeft het woord.

De heer Willy Segers (N-VA): Het is een nieuw schooljaar, dus ik breng de capaciteitsproblemen en de eventuele oplossingen daarvoor nog even in kaart.

Volgens het lokaal overlegplatform (LOP) Brussel was er voor 479 kinderen van Nederlandstalige ouders geen plaats in het Brussels Nederlandstalig onderwijs. In totaal zouden 1515 kinderen geen plaats vinden. Het plaatstekort zou nu ook kinderen treffen die een plaats zoeken in het eerste leerjaar. Deze cijfers zijn afkomstig uit de pers van eind augustus.

Het Vlaams regeerakkoord bevat alvast de intentie om te streven naar een voldoende capaciteitsuitbreiding voor het kleuter- en leerplichtonderwijs zodat personen die zich naar de Vlaamse Gemeenschap richten ook effectief een plaats vinden voor hun kind. Ook de vorige Vlaamse Regering heeft altijd inspanningen geleverd inzake capaciteitsuitbreiding in het Nederlandstalig onderwijs in Brussel. Langs de kant van de Franse Gemeenschap zijn de inspanningen echter minder duidelijk. Tot op vandaag kunnen zij nog steeds geen duidelijke cijfers op tafel leggen, wat een correcte capaciteitsverdeling enorm bemoeilijkt. Ook de Taskforce Brussel, die alle betrokken partijen rond de tafel moest brengen, bleek tot nu toe een lege doos.

In een antwoord op een schriftelijke vraag aan uw voorganger, Pascal Smet, liet hij me weten dat er een kwalitatief voorstel was ingediend voor de uitgeschreven onderzoeks- en ontwikkelingsopdracht voor de bouw van een capaciteitsmonitor. Het onderzoek werd opgestart op 1 december 2013 en had een voorziene looptijd van vijftien maanden.

Minister, kloppen die cijfers? Zo ja, hoe wilt u dit tekort op korte termijn aanpakken?

Op welke manier wenst u tot betere afspraken te komen met de Franse Gemeenschap? Wilt u de Taskforce Brussel opnieuw leven inblazen? Zijn er al overlegmomenten gepland met de andere betrokken partijen in Brussel?

Wat is de stand van zaken betreffende de capaciteitsmonitor?

De voorzitter: Mevrouw Brusseeel heeft het woord.

Mevrouw Ann Brusseeel (Open Vld): Minister, ik ben om meerdere redenen bezorgd. Ik moet straks een plaats vinden voor mijn dochtertje voor ze een jaar oud is. Ik maak me daar nu al heel veel zorgen over. Ik ben er zeker van dat u in de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) alvast een goede partner zult vinden om samen te werken. Ik kan u alvast verklappen dat minister Vanhengel zeer verheugd was over het onderhoud dat hij met u heeft gehad. Maar ik ben ook benieuwd naar de Taskforce Brussel. Hoe staat het daarmee? Ik weet dat uw

voorganger daar een beetje zijn tanden op stukgebeten heeft. Intussen zijn er in Brussel ook al een aantal zaken veranderd. Een aantal personaliteiten hebben de plaats ingenomen van anderen. Ik ben dan ook hoopvol dat er toch een goede samenwerking tot stand kan komen. Ik ben benieuwd naar eventueel nieuws daarover.

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Het rapport van het LOP Brussel met betrekking tot het Nederlandstalig basisonderwijs in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest is mij bekend. Begin september is het LOP Basisonderwijs Brussel zijn rapport op mijn kabinet komen toelichten. Ik ben mij absoluut bewust van de uitdagingen die het rapport heeft opgesomd. Het gaat om een capaciteitsprobleem inzake schoolinfrastructuur, mijnheer De Meyer, dat niet uniek is voor Brussel alleen, maar dat zich ook in een aantal andere grote steden in Vlaanderen manifesteert.

Die uitdagingen zijn groot. De situatie in Brussel is nog iets complexer omdat zowel de Vlaamse als de Franse Gemeenschap moet investeren, gelet op het feit dat Onderwijs een gemeenschapsbevoegdheid is. Wat de inspanningen tot op heden betreft, meldt het departement Onderwijs mij dat de Vlaamse Gemeenschapscommissie en de Vlaamse Gemeenschap samen de voorbije jaren ongeveer 78 miljoen euro in capaciteitsuitbreiding hebben geïnvesteerd in het Nederlandstalig onderwijs, naast de reguliere investeringsprojecten. Die middelen zijn bestemd voor 37 schoolinfrastructuurprojecten, verspreid over heel het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest.

Het zwaartepunt van die investeringen ligt daar waar de capaciteitsdruk het hoogst is. Het gaat om projecten in Brussel-Stad, de gemeenten Schaarbeek, Anderlecht, Molenbeek, Jette, Laken enzovoort.

Het departement heeft me ook nog meegedeeld dat er sinds 2010 2600 extra plaatsen effectief bijgekomen zijn in het Nederlandstalig basisonderwijs in Brussel. Bij de effectieve uitrol van alle goedgekeurde schoolbouwprojecten zullen meer dan 5400 plaatsen in totaal gerealiseerd worden. We moeten er nu op toezien dat al die goedgekeurde schoolprojecten zo snel mogelijk gerealiseerd geraken.

We moeten nagaan hoe de inspanningen die nodig zijn, kunnen worden verdeeld en hoe we met de beschikbare middelen eventueel meer kunnen doen. Ik heb dat een aantal weken geleden ook al gezegd. Er zijn immers nog wat opportuniteiten inzake bouwvoorschriften en samen bouwen.

Samen met mijn Brusselse collega heb ik bekeken wat er in het verleden goed en minder goed is gelopen. Ik zal daar nu niet verder op ingaan. Ik heb gemerkt dat op de begroting 2014 nog een aantal middelen voor capaciteit zijn opgenomen die echter nog niet zijn toegewezen aan projecten. We zullen die op heel korte termijn toewijzen aan specifieke capaciteitsprojecten inzake scholenbouw zodat die middelen zeker dit jaar nog kunnen worden vastgelegd. Ik was in juli verrast dat die middelen daar nog stonden. Het is belangrijk dat we samen met Brussel proberen zoveel mogelijk in harmonie projecten vast te leggen. Ik heb begrepen dat minister Vanhengel zwaar heeft geïnvesteerd en vrij goed alle evenwichten bewaakt om ervoor te zorgen dat een en ander in harmonie kan gebeuren. Ik reken op een goede samenwerking.

Er is de taskforce capaciteit Nederlandstalig onderwijs Brussel onder leiding van de VGC. Daarnaast is er ook nog een overleg op het niveau van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest onder leiding van de Brusselse minister-president met participatie van beide taalgemeenschappen. Daar komt de capaciteitsproblematiek ook ter sprake. Op dat niveau zouden ook afspraken met de Franse

Gemeenschap mogelijk moeten zijn. Onlangs heb ik vastgesteld dat er ook een onderwijsregisseur is aangesteld die onder de bevoegdheid van de Brusselse minister-president valt. Die regisseur moet vooral alle info verzamelen over onderwijsnoden, onder andere inzake schoolinfrastructuur in beide taalgemeenschappen. Wat mij betreft, is dit een complexe materie.

Er zijn nu nog geen specifieke concrete overlegmomenten gepland met die andere actoren, maar het lijkt me raadzaam dat mijn diensten samen met de Vlaamse Gemeenschapscommissie een strategie en ook een overlegkalender opstellen. We zullen daar ook zeker in onze beleidsnota voldoende aandacht voor moeten hebben. Met minister Vanhengel, die ook een aantal voorstellen had over hoe we dit nu gaan aanpakken, heb ik wel al afgesproken om Brussel mee te nemen in het masterplan scholenbouw, als geïntegreerd geheel. We hebben nu een lijst met de noden die er zijn. Dit zit echter ook deels op de lijst voor het vrije onderwijs. Ook die zaken zitten vrij verspreid. Ik zou daar dus graag klare lijnen in trekken, ook in het masterplan scholenbouw.

Er is een onderzoeksopdracht uitgeschreven voor de bouw van een capaciteitsmonitor. Dat is opgestart op 1 december 2013 en zal medio 2015 worden opgeleverd. Daar hangt een stuurgroep rond, die de oplevering van die monitor met een paar maanden heeft uitgesteld omdat het onderzoeksteam gebruik wou maken van de meest recente bevolkingsprognoses van de Studiedienst van de Vlaamse Regering, en die zullen pas vanaf begin 2015 beschikbaar zijn. Ik begrijp dat wel.

Wat is het doel van die monitor? Er zijn de prognoses met betrekking tot het aantal inschrijvingen. In Brussel zijn die niet evident. In Vlaanderen heb je de geboorten, en dan weet je dat, maar in Brussel is dat anders, omdat er een instroom is vanuit de twee taalgroepen, dus het valt veel moeilijker te monitoren waarvoor men zal kiezen. Het doel is om die prognoses qua inschrijvingen af te zetten tegen de aanbodzijde, de beschikbare plaatsen. Zo kan men veel sneller zones met potentiële tekorten detecteren. Midden 2015 zouden we dat dan weten. Nu zou dat perfect kunnen sporen met een masterplan dat je maakt. Het ene kan worden geïntegreerd in het andere.

Wat de vraagzijde betreft, dus de prognoses, is dat onderzoeksproject al ver gevorderd. Wat de aanbodzijde betreft, zijn er nog een aantal vragen die niet opgelost zijn. Men heeft me gemeld dat er op korte termijn ook een expertenwerkgroep zal samenkomen.

De voorzitter: De heer Segers heeft het woord.

De heer Willy Segers (N-VA): Minister, ik dank u voor het omstandige antwoord. We hebben toch opnieuw een en ander opgestoken. Zoals ik al zei bij mijn eerste vraag, we verwachten veel van dat overleg met Brussel. Ik denk dat ook hier opnieuw is gebleken dat dit hopelijk eindelijk goed zit, toch op zijn minst wat het overleg tussen de Nederlandstalige ministers betreft. Laten we echter echt hopen dat die taskforce, waarbij ook de Brusselse minister-president een regierol moet spelen, tijdens deze zittingsperiode echt op dreef komt, niet enkel als het gaat over capaciteit en tekorten, maar ook over andere aspecten, zoals spijbelen en noem maar op. Dat zal ongetwijfeld zijn baat hebben voor het onderwijs in Brussel.

Het verheugt me ook dat er zeer binnenkort nog een potje vrij is. Enerzijds is dat wat raar, maar anderzijds is het verheugend. Inderdaad, het kan nog gebeuren, maar goed. In het verleden zijn er inderdaad inspanningen geleverd. U hebt de cijfers gegeven. We moeten daarnaast het onderhoud met de Franse Gemeenschap afwachten. Vandaar de taskforce en het hele verhaal. We kijken daarnaar uit. Mijnheer De Meyer, wat de impact op problemen betreft, dit heeft

inderdaad gevolgen voor wat u kleinere steden noemt. Men mag dat zelfs gemeenten noemen. Dan heb ik het zeer concreet over de Vlaamse Rand. Deze kwestie heeft ongetwijfeld gevolgen voor capaciteitstekorten en verplaatsbewegingen richting Vlaamse Rand. De voorbije dagen zijn die nog in het nieuws gekomen, met Sint-Pieters-Leeuw en Vilvoorde. Dit moet ook inderdaad vanuit dat oogpunt worden bekeken. Ter zake zullen we inderdaad een inspanning doen, samen met u, neem ik aan.

De voorzitter: Mevrouw Brusseel heeft het woord.

Mevrouw Ann Brusseel (Open Vld): Minister, ik dank u voor uw omstandige antwoord. Ik zou nog op één punt willen terugkomen. Het is inderdaad moeilijk om voor Brussel te bepalen welke de noden zullen zijn in de nabije toekomst, als je rekening moet houden met de taalrol en het feit dat het Franstalig onderwijs uiteraard ook voor een capaciteitsuitbreiding moet zorgen. Daarom is die samenwerking met de Franse Gemeenschap en de rol van de regisseur zeer belangrijk. Ik hoop echt dat dit minder moeizaam gaat – en dan druk ik me voorzichtig uit – dan in het verleden. Anderzijds meen ik dat we een norm van 20 procent kunnen nemen, als we zien dat nu eigenlijk 20 procent van de leerlingenpopulatie in het Nederlandstalig onderwijs zit. Waarom zouden we die norm niet aanhouden en dit niet aan 20 procent blijven aanbieden? Er is immers blijkbaar een zeer grote vraag bij de Brusselse ouders naar Nederlandstalig onderwijs. Ondanks het feit dat het moeilijk in te schatten is hoeveel plaatsen men de komende jaren nodig zal hebben, meen ik dat we, om toch een idee te hebben, die 20 procent kunnen hanteren.

De voorzitter: De heer De Ro heeft het woord.

De heer Jo De Ro (Open Vld): Minister, misschien heb ik het cijfer niet gehoord, maar als u zegt dat er toch nog wel middelen van de begroting 2014 niet zijn uitgegeven, kunt u ons zeggen over hoeveel geld het gaat?

Mijnheer Segers, in onze stad wachten we al sinds maart, met de drie netten. Dan gaat het over onze gemeenschappelijke vraag voor een tweede inspanning in onze stad qua capaciteitsmiddelen. Ik ben nogal geschokt, ten eerste omdat we geen antwoord hebben gekregen, en ten tweede omdat er nu toch middelen voorhanden blijken te zijn. Dat is echt eigenlijk wat lachen met de mensen op het terrein. We hebben hier heel lang, nog tot in de paasvakantie toe, ruzie gemaakt over allerlei dingen met betrekking tot de capaciteit.

Minister, ik verwijt u dat niet.

Minister Hilde Crevits: U kunt me dat ook niet verwijten. Ik heb het ook maar vastgesteld.

De heer Jo De Ro (Open Vld): Ik zag u fronsen.

Minister Hilde Crevits: Ik vraag me af of er geen vergissing is. Er zijn middelen toegekend voor capaciteit, waaronder ook een bedrag voor Brussel. Dat gebeurt elk jaar. Het gaat om een paar miljoen euro. De vraag is altijd naar welke projecten dat geld gaat en de minister moet trancheren. Op 1 september zat er plots in het radionieuws dat er plaatstekort was voor een aantal kinderen. De logische vraag is dan hoe het met de middelen zit. Ik ging ervan uit dat de toewijzing in de maanden voordien was gebeurd, maar we hebben vastgesteld dat dit met de middelen voor Brussel nog niet was gebeurd. Wellicht was er nog geen consensus over de projecten waaraan ze zouden worden besteed. Daarom was het belangrijk om minister Vanhengel te spreken, en dat is eergisteren gebeurd. Eerstdaags zal ik de beslissing nemen om de middelen vast te klikken op de projecten waar de grootste noden zitten.

Ik kan die middelen niet zomaar toewijzen aan andere provincies. Het zijn middelen voor capaciteit die geormerkt zijn aan Brussel. Ik kan ze u of de heer De Meyer niet cadeau doen.

Het is moeilijk kiezen als de noden groot zijn. Daarom is het masterplan nodig om prioriteiten te kunnen bepalen. Het was voor mij eergisteren interessant om na te gaan hoe er in Brussel wordt geïnvesteerd.

De heer Jo De Ro (Open Vld): U zei net dat het voor Brussel moeilijker is dan voor andere gebieden om een prognose te maken. Ik geef u gelijk omdat er twee gemeenschappen zijn. De ervaring van een aantal steden en gemeenten die een snelle bevolkingsgroei gekend hebben de laatste vijf jaar, is dat de prognoses door de Studiedienst van de Vlaamse Regering altijd onderschat zijn.

Minister Hilde Crevits: De mensen zijn enthousiaster in hun gedrag dan de studiedienst voorspelt. (*Gelach*)

De heer Jo De Ro (Open Vld): Er wordt met bepaalde dingen geen rekening gehouden. Nataliteit, demografie en migratie zitten erin, maar in Antwerpen bijvoorbeeld in Petroleum Zuid is er een heel grote uitbreiding en ook bij ons in de Kanaalzone. Dat gaat niet over cijfers in de marge, maar over stijgingen die geraamd worden op 200 tot 1000 mensen per jaar. Dat is factor maal vijf. Er ontstaan heel jonge steden. Wij hebben 6 procent meer min-18-jarigen dan het gemiddelde van Vlaanderen. Dat weegt zwaar door. Als je dan nog eens buurgemeente bent van Brussel – zoals de heer Segers in zijn vraag aanhaalt –, dan vinden meer dan 400 Vlamingen geen plaats en meer dan 1500 mensen in totaal. Vanuit de gemeente Dilbeek moet je maar 200 meter rijden om in Vlaanderen te zijn. Voor veel collega's is dat niet altijd duidelijk, maar voor ons op het terrein wel. Dat is geen verwijt, maar wel een aandachtspunt waar ik u op wil wijzen.

Minister Hilde Crevits: Ik hoop uw verontwaardiging te hebben weggenomen door te stellen dat die middelen niet naar u konden gaan.

De heer Jo De Ro (Open Vld): De verontwaardiging was gekoppeld aan hoop. Die zijn nu allebei weg.

Minister Hilde Crevits: Hoop is altijd gerechtvaardigd. U zult kunnen meewerken aan het masterplan. Er moeten duidelijke lijnen worden getrokken. Ik zie projecten op de wachtlijst staan die al gerealiseerd zijn. Voor mij is dit iets nieuws waarin ik me kan verdiepen. Dit is een moeilijke oefening omdat de noden bijzonder groot zijn versus de middelen.

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer (CD&V): Minister, ik vraag zeker geen cadeau.

Wat u aanhaalt, is niet uw verantwoordelijkheid maar het is schrijnend. Het gaat om dossiers die uitermate dringend zijn, middelen die broodnodig zijn en benut moeten zijn vóór 1 september, maar waarvan de toewijzing nog moet gebeuren op 1 september. Daar moeten we toch eens over nadenken.

Kijk ook eens na wanneer de effectieve toewijzingen gebeuren en de middelen daadwerkelijk worden benut. Dat is ook interessant.

Moet er niet aan het begin van deze legislatuur worden nagedacht of het wel het meest effectieve is om – met heel veel respect voor sommige taskforces – met het huidige instrumentarium van instellingen in noodsituaties snel op te treden? Als u verandering wenst, mag u niet te lang wachten. Ik heb het dan vooral over de capaciteitsproblemen.

De voorzitter: De heer Daniëls heeft het woord.

De heer Koen Daniëls (N-VA): Ik sta ervan versted dat de middelen nog niet zijn toegewezen. Dat hangt samen met de taskforces die er maar niet uit geraken aan wie de middelen moeten worden toegewezen. Ik vind dat heel pijnlijk.

Minister Hilde Crevits: Ik zal zelf de beslissing nemen.

De heer Koen Daniëls (N-VA): Hoe moeten we uitleggen aan de burger dat ze er niet uit geraken? De vorige jaren is er geld uit de begroting gewrongen, maar nu rollen een aantal mensen uit de taskforce over de straat en gunnen het elkaar niet. Hoe leg je uit dat dit de reden is waarom kinderen en ouders in paniek moeten leven?

Ten tweede: de vaststelling dat ouders soms 10 kilometer ver moeten rijden, is natuurlijk ook niet onbelangrijk. Er doet zich een probleem voor wanneer ouders hun kind niet naar de school kunnen sturen die zij wensen, zelfs al is er in de buurt nog plaats in een andere school. In het regeerakkoord staat dat het Inschrijvingsdecreet moet worden aangepakt. Ook dit element, dat verschilt van het andere, moet in ogenschouw worden genomen en samen met het andere worden bekeken. Er is nood aan een optimale aanwending van de middelen én een toestand waarbij ouders hun kinderen kunnen sturen naar de school die zij voor ogen hebben.

Minister Hilde Crevits: Ik ben het eens met die opmerking: dat moet in de analyse worden opgenomen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van de heer Koen Daniëls tot mevrouw Hilde Crevits, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, over de resultaten van het onderzoeksrapport 'Education at a Glance' – 3 (2014-2015)

Voorzitter: mevrouw Kathleen Helsen

De voorzitter: De heer Daniëls heeft het woord.

De heer Koen Daniëls (N-VA): Voorzitter, minister, collega's, de OESO publiceert jaarlijks het zeer interessante rapport 'Education at a Glance', waarin onderwijsstelsels met elkaar worden vergeleken op basis een omvangrijk aantal indicatoren en statistische gegevens. In het jongste rapport vielen mij twee zaken op. Vooreerst het aantal NEET-jongeren: jongeren tussen de 15 en 29 jaar die niet werken of geen opleiding volgen. Het gaat dus om anderen dan de mensen die ongekwalificeerd uitstromen. De omvang van dat probleem is minstens even belangrijk en even zorgwekkend. Tussen 2008 en 2012 steeg het aantal NEET-jongeren in Vlaanderen van 6,3 procent naar 9,2 procent, een betekenisvolle stijging. De OESO wijst er terecht op dat het behalen van een diploma nog steeds de beste garantie is voor het vinden van werk. In de statistieken heeft men het over 'training', en dat omvat meer dan 'een diploma bezitten'.

Mijn vraag betreft de schooluitval, maar dan ruimer bekeken. Ik heb het over jongeren die noch werken, noch schoollopen of een 'educational training' volgen. Hoe wilt u in deze zittingsperiode met dat probleem aan de slag gaan? Zult u daarover met de minister bevoegd voor het werk overleggen? Hoe zit het met de samenwerking tussen onderwijs, opleiding, vorming en werk?

Een ander issue kwam in de pers aan bod. Wij moeten natuurlijk altijd opletten met de beslagenheid van onze journalisten inzake statistiek – al kunnen wij hun dat niet altijd verwijten –, maar veel leerkrachten hebben zich ongetwijfeld in hun koffie verslikt toen ze lazen dat in het Vlaams secundair onderwijs per negen leerlingen één leerkracht is aangesteld. Ik kan mij scholen en inrichtingen inbeelden waar dat het geval is, maar of dat dan de hele tijd het geval is, is nog een andere zaak. Het cijfer zou te verklaren zijn door de versnippering van het aantal studierichtingen. Ik vraag me af of dat de enige verklaring is. Zou het kunnen dat de statistieken betrekking hebben op het onderwijzend én het niet-onderwijzend personeel, en dat men zo komt tot cijfers die tot de verbeelding spreken, maar niet in overeenstemming zijn met de realiteit?

De voorzitter: De heer De Ro heeft het woord.

De heer Jo De Ro (Open Vld): Voorzitter, minister, collega's, wat de ratio betreft, denk ik dat een deel van de verklaring moet worden gezocht bij de mensen die niet voor de klas staan. Ik denk dan aan de mensen die met zwangerschapsverlof zijn of tijdelijk een andere opdracht hebben gekregen. Dat is al jarenlang de verklaring waarom onze ratio zo laag is in vergelijking met landen waar dat systeem niet bestaat. Voorts sluit ik me aan bij de vraag dat de ministers bevoegd voor het onderwijs en het werk goed samenwerken. Er bestaat daarvoor een instrument: de beleidsraad die zich over onderwijs en werk buigt. Die beleidsraad is vorige legislatuur misschien niet zo vaak bijeengekomen. Ik maak van de gelegenheid gebruik om te pleiten voor goed structureel overleg tussen beide beleidsdomeinen en de bevoegde ministers.

De voorzitter: De heer Durnez heeft het woord.

De heer Jan Durnez (CD&V): Voorzitter, minister, collega's, aansluitend bij de vraag die vooral over het preventieve gaat – de heer Daniëls vraagt naar de resultaten van de schoolloopbaan – , wil ik hier aandacht vragen voor het curatieve luik. Ik vraag aandacht voor diegenen die zijn uitgevallen en weer op weg kunnen worden geholpen dankzij het tweedekansonderwijs, SYNTRA of de VDAB.

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer (CD&V): Voorzitter, minister, collega's, het is mij niet altijd duidelijk hoe de OESO tot die cijferresultaten komt. Verschilt onze situatie van die in andere landen, of zal men ook daar directiefuncties en opvoedend en administratief personeel meetellen? Als dat zo is, dan moeten we andere besluiten trekken. Het zou ook interessant zijn te vernemen wat de verhouding is van het aantal mensen die echt voor de klas staan en het totaalcijfer van al diegenen die in de school aanwezig zijn. Bovendien moet men rekening houden met het feit dat leerlingen voor een beperkt aantal uren met zeer weinig in de klas kunnen zitten, maar voor een groot aantal uren met een grote groep. Ook die nuancerings moet worden aangebracht.

Ik ben het met collega Daniëls eens dat heel wat mensen in het onderwijs verrast zullen zijn als ze die cijfers lezen, maar het mag ons ook niet blind maken voor het feit dat je een aantal studierichtingen hebt die soms dunbevolkt zijn. Ik ben niet tegen het systeem van de minimumpakketten, maar door de wijze waarop dat tot vandaag geïnterpreteerd wordt, heb je toch situaties waar je je een paar vragen bij kunt stellen. Ik zal het op die vriendelijke manier formuleren.

De voorzitter: Mevrouw Meuleman heeft het woord.

Mevrouw Elisabeth Meuleman (Groen): Ik sluit me aan bij de bezorgdheid over die groep van jongvolwassenen die noch in onderwijs, noch in een

werksituatie zit. Dat is een groep waar we ons grote zorgen om moeten maken. Dat cijfer ligt hoog bij ons en dat vormt een bedreiging, zeker in onze steden.

De vraag loopt een beetje gelijk met een zorg die ik al een aantal keren geuit heb, namelijk het grote aantal jongeren dat probeert om via de examencommissie nog een diploma te halen. Een grote groep slaagt daar niet in, net doordat ze op geen enkele manier begeleid worden. Het afstemmen van tweedekansonderwijs en de toeloop naar die examencommissie, waarbij jongeren toch niet geholpen worden en falen, is ook iets waar de minister eens een oog op zou moeten werpen en iets aan zou moeten doen.

Er zijn een aantal goede voorbeelden uit het buitenland, waar men er wel in slaagt om die groep weer mee te krijgen, op een curatieve manier. In Denemarken bijvoorbeeld noemt men dat de 'productiescholen'. Dat is geen mooie naam, maar het is wel een goede formule, waarbij men jongeren in een soort werk-leerformule weer probeert mee te trekken in de maatschappij. Het zou interessant zijn om die voorbeelden eens te bekijken en er inspiratie uit te halen, want dat is een groep die ons zorgen moet baren.

Mevrouw Kathleen Helsen (CD&V): Minister, ik wil nog één vraag toevoegen aan alle vragen die al gesteld zijn over dit belangrijke thema. Wij hebben nog niet zo heel lang geleden in dit parlement de mogelijkheid gecreëerd dat er alternatieve leertrajecten ontwikkeld worden voor leerlingen die dreigen af te haken in het secundair onderwijs. Dat is een ideaal instrument om ervoor te zorgen dat er heel sterk op maat gewerkt wordt, zodat die jongeren wel blijven participeren in onderwijs en wel in de mogelijkheid zijn om op een alternatieve manier een diploma of getuigschrift te behalen.

Wij hebben dat mogelijk gemaakt, maar hebben we er al zicht op hoeveel scholen daar gebruik van maken om zo'n alternatief traject te ontwikkelen voor leerlingen? Het loont volgens mij de moeite om dat eens te bekijken. Wij reiken instrumenten aan, maar ik vraag me af in welke mate scholen daar gebruik van maken.

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Voorzitter, collega's, ik vind die OESO-studie bijzonder interessant. Als ik sommige vragen hoor, zou het misschien nuttig zijn dat die studie hier eens zou worden toegelicht. Jullie zijn al naar Parijs geweest, maar ik denk dat Dirk Van Damme ook met plezier naar hier komt om het eens uit te leggen. Ook voor mij is dat interessant om er basismateriaal uit te halen. Jullie vragen zijn in elk geval pertinent, collega's.

De OESO-indicator met betrekking tot de leerling-leerkrachtratio is een investeringsindicator en vormt dus geen weerspiegeling van de gemiddelde klasgrootte. Dat is een beetje een misvatting. Dat stond zo op de voorpagina van een krant. Als je dan als leraar elke dag voor een klas van 25 of 30 leerlingen staat, en je leest daar dat er één leraar per negen leerlingen is, komt dat wat zwaar over.

Die ratio zet het aantal voltijdse leerlingen af tegenover het aantal voltijdse leraarsequivalenten. Enkel in het geval dat het aantal uren dat leerlingen gemiddeld in de klas doorbrengen, gelijk is aan het aantal uren dat leerkrachten gemiddeld voor de klas staan, weerspiegelt die ratio de gemiddelde klasgrootte. Maar dat is uiteraard niet het geval, want alle leraarsopdrachten worden in de indicator in rekening gebracht, ook die uren die geen lessen zijn, maar die er personeelsmatig mee gelijkgesteld worden, zoals de inhaallessen, de bijzondere pedagogische taken, nascholing, klassenraad, klassenraaddirectie en de interne pedagogische begeleiding.

Een ander aandachtspunt is dat ook het buitengewoon onderwijs in de OESO-indicator mee opgenomen is. Daar is de omkadering natuurlijk een pak ruimer. De leerling-leerkrachtratio van de OESO ligt daar op 3,38, wat dus nog een pak lager is. Men heeft mij trouwens net gemeld dat, als je ook de directie en de adjunct-directies meeneemt, je aan een ratio van één op zes komt. Het zijn dus wel allemaal leraren die worden meegenomen, en geen onderhoudspersoneel en zo meer, maar alle taken worden wel meegenomen en ook het buitengewoon onderwijs zit erin.

Al die kanttekeningen doen, wat mij betreft, niets af aan het feit dat de ratio leerling-leerkracht in Vlaanderen laag is in vergelijking met andere landen.

Een van de mogelijke oorzaken – enkele sprekers hebben het al aangehaald – is inderdaad de versnippering van het aantal studierichtingen. We willen die screenen, kijken of die op een goede manier naar een beroep of naar verdere studies leiden. De combinatie van de vrije aanwending van de toegekende omkadering met het uitgebreide studieaanbod maakt dat zeer dunbevolkte studierichtingen vrij gemakkelijk in stand kunnen worden gehouden. Dat wordt nog versterkt door de minimumpakketten, zijnde forfaitaire pakketten die onder bepaalde voorwaarden aan secundaire scholen worden toegekend, indien het resultaat van de berekening met de leerlingencoëfficiënten ontoereikend is om het leerprogramma volledig te realiseren. Ik leg waarschijnlijk zaken uit die u al lang weet, maar de bevoegdheid is nieuw voor mij. En als ik het hier uitleg, begrijp ik het ondertussen ook zelf. Mijn excuses als ik evidente zaken uitleg, maar ik zie sommige mensen ook geïnteresseerd kijken.

Ook de grondwettelijk gewaarborgde vrijheid van keuze voor de levensbeschouwelijke vakken – waar ik al heel wat mails over heb gekregen – kan in bepaalde gevallen aanleiding geven tot kleine klasgroepen.

Samengevat, het OESO-cijfer is niet wat sommige mensen denken dat het is. Er zit heel wat meer achter. Maar ik ben het wel eens met de kritiek dat bij ons in Vlaanderen in vergelijking met de ons omliggende regio's die ratio toch vrij laag is. We moeten kijken of we het meer op punt kunnen zetten door een aantal beleidsmaatregelen.

Een bijkomende verklaring voor de lage ratio – misschien verrassend voor sommigen – is de vaststelling dat het netto aantal uren per leerkracht onder het OESO-gemiddelde ligt. Voor het lager secundair onderwijs bedraagt het gemiddeld aantal uren per schooljaar 652, in vergelijking met het OESO-gemiddelde van 694 uren. Voor het hoger secundair onderwijs is dat 609 voor Vlaanderen, in vergelijking met het OESO-gemiddelde van 655 uren. Ik ben voorzichtig met die cijfers, want leraar zijn is natuurlijk veel meer dan voor de klas staan. Er zijn voorbereidingen en dergelijke. Dat zeg ik voor al wie achteraan in de zaal staat. Als je ziet dat we daar iets lager zitten, heeft dat natuurlijk consequenties voor de ratio.

Mijnheer Daniëls, het tweede deel van uw vraag gaat over NEET-jongeren. Ik vind dat een vreemde term, maar ik kom wel meer vreemde termen tegen de laatste weken. Het aantal van die jongeren stijgt jaarlijks, dat is waar. Ik bedank ook de collega's die aanvullende opmerkingen hebben gemaakt over die problematiek van het vroegtijdig schoolverlaten.

Het staat ook vrij hoog op de Europese politieke agenda. Het zal ook voor mij een verantwoordelijkheid zijn die ik mag opnemen, ook op Europees niveau. Ik ben ook heel geïnteresseerd in de initiatieven die we kunnen nemen, ook vanuit Vlaanderen, ook al is onderwijs vooral een zaak van de regio's. Maar we zien dat het overal in Europa toch een vrij groot probleem is.

Het is van belang dat zo veel mogelijk jonge mensen de eindmeet halen. Ik trap daarmee een open deur in. Mevrouw Meuleman heeft er ook al naar verwezen. In het regeerakkoord hebt u kunnen lezen dat we willen inzetten op preventieve acties. Natuurlijk zijn er ook andere maatregelen om ervoor te zorgen dat het vroegtijdig schoolverlaten teruggedrongen kan worden. Ik pik in op enkele suggesties die hier zijn gedaan.

Mijnheer Daniëls, het is evident dat ik zal spreken met mijn zeer goede collega, de minister van Werk, de heer Muylers, ook de voorbije jaren al bevoegd voor werk. We moeten werk maken van een geïntegreerd duaal stelsel van leren en werken. We moeten ook het werkplekleren versterken. U weet dat het industrieel leerlingenwezen bij de volgende staatsvorming ook naar ons wordt overgebracht. Daarover kunt u meer vinden in de beleidsnota die eraan komt.

Een van de twee voorbeelden die u aanhaalde, kende ik al, mevrouw Meuleman, het tweede was me nog onbekend. In Brussel gaat bijvoorbeeld de klastitularis rond met studenten die leren voor schilder, om de klassen te schilderen. We zien zo allerhande projecten om te kijken hoe je die zin voor het leren of voor het behalen van een diploma kunt aanwakken bij jonge mensen. Het is een bijzondere zorg die we delen en waarvoor we de gepaste initiatieven moeten nemen, maar ik verwijs daarvoor naar de beleidsnota.

De studie hebt u waarschijnlijk allemaal. Bij de vorige van de LOP's heb ik het niet gezegd, maar dat onderzoek heb ik ook mee. Ik weet nog niet wat u wel of niet hebt, maar roep maar als u iets wilt hebben.

De heer Koen Daniëls (N-VA): Dank u wel, minister, voor uw verduidelijking. Ik dank ook de collega's die al verduidelijkingen hebben gegeven. Het is belangrijk dat we voor Vlaanderen goed weten – als we spreken over ratio's – dat er een verschil is tussen mensen die we betalen, mensen die in het onderwijs werken, mensen die in een school werken voor een bepaald aantal uren, en mensen die in contact staan met leerlingen. Het is belangrijk voor uw analyses, minister, dat we heel goed nagaan wie van die mensen effectief voor de klas staat. Ons onderwijzend bestuurspersoneel is een grote hoop, 157.000 budgettair voltijds equivalenten en 185.000 in hoofden. De vraag is hoeveel van die mensen, omdat onderwijs ook in de school gebeurt, er rechtstreeks mee bezig zijn. Die cijfers moeten we ook voor onszelf duidelijk krijgen. Alle factoren die al genoemd zijn en nog veel meer spelen mee.

We denken dat het inderdaad belangrijk is om eindelijk duidelijkheid te scheppen voor het stelsel van duaal leren. Vorig jaar is er ook een actieplan gestart over vroegtijdig schoolverlaten. Hebt u er zicht op of dat al enige impact heeft? Het is misschien nog wat vroeg. Maar ik wil erop wijzen, ook voor de debatten die we gaan voeren, dat er een groot verschil is tussen ongekwalificeerde schooluitval, wat een probleem is, en jongeren die stoppen met school maar wel nog in een training of een werktraject zitten. Die laatste hebben nog wel een traject, misschien niet het meest optimale, maar er is nog wel iets.

Minister, er is in het verleden ooit een boekje, een woordenboek eigenlijk, gemaakt met alle afkortingen uit het onderwijs. Altijd interessant, het is nog wel ergens op de administratie te vinden. We moeten goed kijken dat we bij de NEET-jongeren het deel van de training niet vergeten bij de discussies die we daarover voeren.

Minister Hilde Crevits: Wat dat actieplan betreft, moet ik de resultaten opvragen. Ik kan u die nu niet geven. Maar u hebt wel gelijk dat er een groot verschil is tussen vroegtijdig de school verlaten en het combineren van leren en werken.

Wat de vraag van de voorzitter over de alternatieve trajecten betreft, kunnen de scholen inderdaad sinds kort schooljaardoorbrekend werken. Voor leerlingen die individuele tekorten hebben, kan op een alternatieve manier worden gezocht hoe dat loopt. Ik heb er geen zicht op of dat effectief wordt toegepast. Het zijn de klassenraden die dat beslissen voor een leerling die dat dan mag toepassen. Ook het schoolbestuur moet akkoord gaan. Maar ik ben wel bereid om aan mijn administratie te vragen om na te gaan of dat effectief wordt toegepast. Voor leerlingen met een tekort kan dat een oplossing zijn om ze aan boord te houden.

Mijnheer De Ro, u had het over de beleidsdomeinen Werk en Onderwijs. U wijst daar op een terecht pijnpunt. Ik vind dat er nu en dan een gezamenlijke beleidsraad moet zijn tussen Werk en Onderwijs. Die werken best heel nauw met elkaar samen. De problematiek is te belangrijk om dat niet te doen. Ik heb echter begrepen dat dit tijdens de vorige legislatuur niet zo'n groot succes was.

De heer Jo De Ro (Open Vld): De leidend ambtenaren hebben de afgelopen vijf jaar wel samengewerkt, maar het is jammer dat dit niet op politiek niveau kon worden doorgetrokken.

Verder hoeft u geen boekje te kopen met afkortingen. Op de website van het ministerie van Onderwijs, WeTwijs, zijn alle afkortingen verzameld. De heer Daniëls wilde het buiten het ministerie zoeken.

De heer Koen Daniëls (N-VA): Dat boekje hoeft u niet te kopen. Dat ligt op het departement.

Minister Hilde Crevits: Goed om weten.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van de heer Jos De Meyer tot mevrouw Hilde Crevits, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, over afstandsregelingen en reffectatie – 10 (2014-2015)

Voorzitter: mevrouw Kathleen Helsen

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer (CD&V): Een personeelslid dat vastbenoemd is in het onderwijs, maar dat geen opdracht meer heeft in de eigen school, wordt via het systeem van wedertewerkstelling en reffectatie aan het werk gezet in een andere school of in een andere opdracht. Regionale reffectatiecommissies zijn de laatste weken in Vlaanderen overal aan het werk geweest.

De overgrote meerderheid van de reffectaties, bijna 99 procent, wordt opgelost in de eigen scholengemeenschap. De niet opgeloste problemen worden doorgegeven aan de overkoepelende Vlaamse reffectatiecommissie. Ook voor heel kleine deeltjes van een opdracht worden nog toewijzingen gedaan.

Uit het antwoord op mijn schriftelijke vraag daarover in februari 2013 bleek dat een personeelslid daardoor 104 kilometer moest reizen om 1 wekelijks lesuur te presteren. De afstandsnorm voor reffectatie is immers de norm van 60 kilometer afstand tot de woonplaats, die ook de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening (RVA) hanteert. Als het gaat om reffectatie in een vestiging met hetzelfde schoolnummer, vervalt zelfs die norm van 60 kilometer en is het in theorie mogelijk dat iemand zich nog veel verder moet verplaatsen voor 1 wekelijks lesuur. Aan de andere kant mag iemand die al een 4/5e opdracht heeft

in drie verschillende scholen wel een reffectatietoewijzing weigeren als het gaat om een opdracht in een nieuwe school.

In ons onderwijs bestaan veel grote scholen die opgebouwd zijn uit kleinere administratieve eenheden met een eigen instellingsnummer. Op één adres kunnen dus meer dan drie administratieve scholen gevestigd zijn. Personeelsleden die al 80 procent van een opdracht presteren onder drie verschillende schoolnummers op een adres, hoeven dus geen bijkomende reffectatie te krijgen buiten dat adres.

Het lijkt een anomalie te zijn in het reffectatiebesluit: sommige mensen mogen hun opdracht beperken tot een 4/5e taak op één adres, anderen moeten zich voor kleine aanvullingen op hun opdracht onredelijk ver verplaatsen.

Minister, in het reffectatiebesluit gaat men voor vrijstelling van reffectatie uit van de verschillende schoolnummers en niet van het adres waarop de school gevestigd is. Is het niet zinvoller om in het reffectatiebesluit uit te gaan van de werkelijkheid, en wel in een reffectatie te voorzien als het gaat om scholen die op hetzelfde adres gevestigd zijn?

De RVA-voorschriften over de plaats van tewerkstelling gaan uit van tewerkstelling in volledige dagen. Onderwijsopdrachten worden echter uitgedrukt via contacturen, en daarbij zijn deelopdrachten van 1 lesuur mogelijk. Is het wenselijk om te allen tijde vast te houden aan de verplichte reffectatie naar vestigingen tot 60 kilometer van de woonplaats als het gaat om zeer kleine delen van een opdracht? Wegen de baten van het vasthouden aan de 60 kilometerregel voor reffectaties van 1 of 2 lessen op tegen de maatschappelijke en ecologische kosten? Ook opdrachten van 1 lesuur vragen immers aanwezigheid op vergaderingen, oudercontacten en deliberaties. Overweegt u op basis van de resultaten van de werkzaamheden van de reffectatiecommissies om aan de Vlaamse Regering een voorstel te doen om het besluit van 29 april 1992 te wijzigen, zodat de afstandsnorm voor reffectatie of wedertewerkstelling teruggebracht wordt naar 25 kilometer of een andere redelijkere norm als het gaat om nog niet ingevulde kleinere deeltijdse terbeschikkingstellingen?

Bijna 99 procent van de reffectatiedossiers wordt opgelost door de reffectatie in de scholengemeenschappen of scholengroepen, bleek uit het rapport van het Agentschap voor Onderwijsdiensten (AgODi) in 2013. In dat rapport werd ook voorgesteld om kosten en baten van de Vlaamse reffectatiecommissie tegen elkaar af te wegen, iets waar ook de toenmalige minister van Onderwijs akkoord mee ging bij de bespreking van mijn vraag op de commissievergadering van december 2013. Overweegt u om de overkoepelende Vlaamse reffectatiecommissie af te schaffen als zou blijken dat de kosten ervan niet opwegen tegen de baten?

Misschien komt deze vraag een beetje technisch over, maar voor mensen die vertrouwd zijn met het onderwijsveld, is dit dagelijkse kost, zeker aan het begin van het schooljaar.

De voorzitter: Mevrouw Brusseeel heeft het woord.

Mevrouw Ann Brusseeel (Open Vld): Minister, ik ben ook zeer benieuwd naar uw antwoord in dezen. Ik zal niet in detail treden, maar in algemene lijnen betreft mijn bezorgdheid dit soort regels, die soms problemen creëren. Als we opnieuw zouden kunnen praten over een goed lerarenloopbaanpact, dan wordt dit ook het best opnieuw grondig bekeken, vooral wanneer er een schaalvergroting zal plaatsvinden. Kunt u daar eventueel al wat meer over zeggen?

De voorzitter: De heer Persyn heeft het woord.

De heer Peter Persyn (N-VA): Minister, ik had me ook graag aangesloten hierbij, veeleer vanuit mijn persoonlijke levenssfeer. Mijn echtgenote en ikzelf zijn ervaringsdeskundigen. We hebben vier kinderen, waarvan twee in het hoger onderwijs, eentje in het secundair onderwijs en eentje in het lager onderwijs. Drie jaar geleden is mijn echtgenote een nieuwe uitdaging aangegaan: ze is via de zijinstroom in het gemeenschapsonderwijs terechtgekomen en heeft toen gekozen voor een loopbaan als leerkracht godsdienst. Ze bleek snel aan de slag te kunnen, zonder vooropleiding, omdat dit een knelpuntberoep is, maar ze werd snel geconfronteerd met enorme verplaatsingen. Ze begon met twaalf uur opdracht per week. Dat werd uitgebreid naar twintig uur, maar dat op acht verschillende locaties in Vlaams-Brabant en Brussel. De problematiek van de afstanden heeft ze aan den lijve ondervonden. Die is haar bekend. Ik vind dit dus heel herkenbaar. Ze moest dagelijks trajecten van ongeveer 200 kilometer afleggen binnen Vlaams-Brabant.

Ondertussen is zij er 48. Ze is nog altijd gemotiveerd. Ze heeft daar ook heel bewust voor gekozen. Ik kan me echter voorstellen dat dit voor jonge instromers in het beroep die dat als eerste ervaring meemaken, heel ontnuchterend en demotiverend moet werken.

De voorzitter: De heer Daniëls heeft het woord.

De heer Koen Daniëls (N-VA): Ik denk dat er in de vraag van de heer De Meyer ook nog een tweede kwestie zit, namelijk de werking van de Vlaamse reffectatiecommissie. De heer Van Dijck heeft er in het verleden ook al een vraag over gesteld. Uit het rapport van AgODi blijkt dat in 2012 de meerderheid, eigenlijk meer dan 99 procent, in eigen school, door het eigen schoolbestuur, in de eigen scholengemeenschap wordt herplaatst. Ik denk dat er op dit moment nog zeventien mensen bij die Vlaamse reffectatiecommissie terechtkomen. Moeten we dan de kosten-batenanalyse niet maken van die commissie? Ik maak dan nog een onderscheid tussen het deeltijds kunstonderwijs en het volwassenenonderwijs enerzijds, want dat is toch wat bijzonder, en de rest anderzijds. Is die analyse eigenlijk al gebeurd, met al die regels die erbij komen van die Vlaamse reffectatiecommissie?

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Voorzitter, mijnheer Daniëls, ik was verrast. Dit is heel vreemd. Wat u nu hebt gevraagd, dat heb ik gevraagd om te bekijken na het lezen van de vraag en het antwoord. Misschien leest u mijn gedachten. (*Gelach*)

Ik zal u wat cijfers geven. Mijnheer De Meyer, ik dank u voor de vraag. De terbeschikkingstelling wegens ontstentenis van betrekking (tbsob) is een instrument dat samenhangt met de vaste benoeming van personeelsleden in het onderwijs. Het zorgt er ook voor dat vastbenoemde personeelsleden een gepaste tewerkstelling wordt gegarandeerd als hun oorspronkelijke betrekking wegvalt, bijvoorbeeld door een dalend leerlingenaantal. Die tewerkstelling, die reffectaties of wedertewerkstellingen, dat wordt uitgesproken door een reffectatiecommissie. De regelgeving over de verdeling van de beschikbare betrekkingen, de reffectatie en wedertewerkstelling is zeer complex en technisch, zoals wel meer zaken in het onderwijs. Ze is ook praktisch jaarlijks het voorwerp van een wijzigingsbesluit.

In de onderhandelingen die daarover met de sociale partners worden gevoerd, kunnen de partners die zelf ook vertegenwoordigd zijn in die reffectatiecommissies, ook een aantal voorstellen tot bijsturing doen. Mijnheer De Meyer, u gaat hier in op een aantal modaliteiten van de geldige redenen voor het niet aanvaarden van een reffectatie of wedertewerkstelling. Ik vind uw suggesties zeer valabel, maar men meldt me dat ze in de jongste wijzigingsronde niet ter

sprake zijn gebracht door de onderhandelingspartners. Uiteraard kan een en ander perfect gebeuren bij een wijzigingsronde, als dat nodig is. Ik meen dat er ook een aantal vragen moeten worden gesteld bij de efficiëntie en de effectiviteit van het hele systeem.

Ik kom tot de volgende vragen van de heer De Meyer, en de aansluitende vraag van de heer Daniëls. U weet dat we luidens het Vlaamse regeerakkoord een kerntakendebat voeren. Het is absoluut mijn bedoeling om samen met de stakeholders die kosten-batenanalyse te maken van de werking van die Vlaamse reffectatiecommissie. In het schooljaar 2011-2012 heeft die werking van de commissie voor het basisonderwijs en het secundair onderwijs immers geleid tot de tewerkstelling van zeventien voltijdsequivalenten, gespreid over vele individuele personeelsleden. Ik vind dat dus relatief weinig.

Ondertussen moeten we voor dit schooljaar ook bekijken of het zinvol is om tot reffectaties en wedertewerkstellingen te beslissen voor heel kleine opdrachten. Zowel voor schoolbesturen als voor de personeelsleden leidt dat immers natuurlijk tot extra planlast, daar de lessenroosters in de loop van het schooljaar moeten worden aangepast. Ik merk ook – maar er werd hier al een praktijkvoorbeeld gemeld – ontevredenheid bij de vastbenoemde én de tijdelijke personeelsleden. Iedereen loopt dus enigszins malcontent rond.

De alternatieve tewerkstelling in de school van terbeschikkingstelling kan dan voor beide partijen een pluspunt zijn.

Mijnheer Daniëls, ik heb aan AgODi gevraagd naar de beheerskosten voor 2013-2014 van die commissie. Ze hebben vijf keer vergaderd met gemiddeld 27,5 leden. Dat zijn 137,5 werkdagen. Het gaat om mensen van de koepels, de vakbonden en de administratie. Ze hebben 367 dossiers afgehandeld. Er werden duizenden brieven verstuurd, ook aangetekende brieven. Er zijn vergaderkosten. Ook de administratie die in de scholen en bij leerkrachten wordt veroorzaakt, moet meegeteld worden. Dat moet je allemaal naast elkaar leggen. De vraag van verschillende collega's om die commissie eens te bekijken, is gerechtvaardigd.

Ik spreek mij niet uit over de werking. Volgens mij levert die commissie zeer goed werk en volgt ze de regels zeer goed. Maar het is natuurlijk een zeer complex systeem, dat tot niet zoveel tevredenheid leidt. We moeten eens bekijken of we het eenvoudiger kunnen maken en of er misschien andere oplossingen zijn. We kunnen afspreken dat we sowieso de kosten-batenanalyse maken. Maar ik wil niet het proces maken van de commissie. Het gaat niet over haar inhoudelijke werk en correcte functioneren. Dat is hier niet aan de orde. We moeten bekijken wat de baten zijn en wat de lasten. Hoe technisch hebben we het zelf allemaal gemaakt? Ik stel voor dat we de suggestie van de heer De Meyer meenemen naar de reffectatiecommissie, om eens te bekijken hoe zij daarmee zullen omgaan.

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer (CD&V): Minister, ik ben zeer tevreden met uw antwoord.

Wat betreft de eerste twee vragen denk ik dat ik het verslag van de bespreking zal doorsturen naar de partners met wie u overleg hebt. Mogelijk kan het hen inspireren.

Wat betreft de vraag over de nationale reffectatiecommissie wil ik voorafgaandelijk stellen dat er geen enkel misverstand is. Volgens mij werkt deze commissie vandaag heel correct, maar uiteraard binnen de bestaande regels. Ik begrijp, minister, dat u mijn bezorgdheid deelt en dat u, voorlopig alvast, tot de

conclusie komt dat de essentiële vraag is of het sop de kool waard is. Laat mij toe om het op deze eenvoudige Vlaamse manier uit te drukken. Veertien fulltimes die worden gereffecteerd: als je ziet wat erbij komt aan administratieve rompslomp en aan problemen in talrijke scholen, dan is het de vraag of je die mensen niet beter een klein opdrachtje bij geeft binnen de eigen school of binnen de eigen scholengemeenschap. Dat zou, denk ik, veel zinvoller zijn.

Minister, ik wil u de suggestie meegeven dat u, mocht u dat effectief willen wijzigen, er rekening mee houdt dat de trein van het onderwijs soms de trein der traagheid is. Als u dit de eerste jaren wilt aanpakken, wacht er dan niet te lang mee, want anders gaat het nog lang duren vooraleer u er resultaat mee hebt.

De voorzitter: De heer Daniëls heeft het woord.

De heer Koen Daniëls (N-VA): Minister, er staat u een druk eerste jaar te wachten, maar dan kunt u vier jaar genieten als alles geregeld is.

Het gaat hier niet over de vraag of die mensen fout werken, maar wel over wat we daar eigenlijk doen in die reffectatiecommissie en wat daar eigenlijk gebeurt. Dat wou ik er nog voor alle duidelijkheid aan toevoegen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.